

1960

Ἀδάμου Κ. Ἀδαμίδη

Μ Π Α Λ Λ Α Ν Τ Α

(Κυριάκου Μάτση)

Τή δόξα τῶν αἰώνων μέ τήν ψυχή μου κράζω.
Τό φῶς τό ἀνόθευτο τοῦ ἡλίου καλῶ,
ἀπλετο, ἀνάλαφρο, νά ῥθῆ σιμά παρακαλῶ
καί στόν ἐφτάψηλο οὐρανό μέ τοὺς θεοὺς φωνάζω.

Ἐθεοὶ τῶν ἀνέμων καί τούτης τῆς γῆς τῆς πονεμένης,
τό χῶμα φυλάξτε ἀπ' τήν καταστροφή.
Ἦ, κάνετε ἄφθαρτη τοῦ χρόνου τή στροφή.
Σχορπίστε τήν εὐωδιά τῆς δάφνης τῆς πικρόφυλλης καί τιμημένης.

.....

Φυ χόσπαρτη ἡ πλαγιά
τοῦ Πενταδάκτυλου, τῆ θάλασσα. κι ὅλο τόν κάμπο μύρώνει.
Σκέπη πλατειά
τοῦ ἡρώα ἡ ψυχή, σ' ὅλη τήν Κύπρο τή δόξα της φουντώνει.

Τό σπίτι-τῆς λεβεντιάς
στερνό καταφύγιο, τῆς ζωῆς χωνευτήρι-,
φράζει κύκλος φωτιάς,
ὀλόγεμο πίνοντας τοῦ ἔνδοξου θανάτου τό ποτήρι.

- Μάτση, σέ φωνάζει τό φῶς.
Ἡ ζωή σου, τῆς αὐγῆς νιό βλαστάρι, σέ κράζει.
Νά χαρῆς καταπῶς
χαιρόμαστε, μεῖς κι ἐντολή θεϊκή τό προστάζει.

Ξανοίγει τό βάραθρο τῆς γῆς.
Ἄδης βροντᾶ, βαρειοκτυπώντας, τή ζωή νά δαμάση.
Θανατογυρευτράς φωνῆς
βροντολάλημα ἀπ' τά κάτω νεκρώνει ὀλοῦθε τήν πλάση.

- Φῶς, λέω ἐγώ, τή Λευτεριά.
Σέ σκλάβο γῆς δέ βγαίνω ζωντανός. Θά βγῶ πυροβολώντας,
μέτό φόβο παλεύει ἡ καρδιά
τῶν πολλῶν, τό βῆμα δειλά πίσω ὀδηγώντας.

Μιά βόμβα πετοῦν.
Ἄ Χάρος γιά στερνή φορά κτυπᾶ καί στό τάρταρο λουφάζει.
Οἱ πολλοί τ' ὄχυρό τοῦ ἐνός πατοῦν,
πού μέσ' στό αἶμα, νεκρός, ὁ λεβέντης, τή μέρα κυτάζει.

Μιά δόξα φύτρωσε σ' ἓνα βουνό
πού διάβηκε ματώνοντας τ' ἀχνάρια τοῦ πονεμένου ἀνθρώπου.
Τ' ἀχνάρια τ' ἀνεξίτηλα. Τρανό
μαντατολόγημα τῆς λυτρώσεως τοῦ τόπου.

Φεβρουάριος 1960

Adamos Adami